

jävla bög

Spegeln hade gått sönder av för mycket tittande. Ja, så var det faktiskt. Minnena fanns kvar, alla minnen, de flesta otäcka men de gjorde inte längre ont. De minnen som fanns kvar var nu bara ärr. Erik tittade i spegeln och tänkte på den natten då han för första gången insåg vem han var.

Första dagen i en ny skola med nya människor, ingen visste vem han var. Inte ens när eleverna kallade honom bög eller kastade hans hatt i papperskorgen eller hällde mjölk i hans svarta hår som räckte till axlarna på den tiden, inte ens då visste någon vem han var. Även om de hade haft rätt -han var bög- så visste han nu att de inte hade någon rätt att döma honom. Han var lika bra som de andra, eller bättre.

Han stod ut hela dagen, tillät sig inte gråta förrän han kom hem. Tårögd sprang han mot sitt rum, stirrade in i spegeln på väggen, såg de svarta tårarna spruta likt blod ur en halshuggen man. Han ville inte gråta och försökte slita ut de röda ögonen men lyckades bara smeta ut kajalen ännu mer. Han såg ut som ett monster. ”Ditt fula kräk!” väste han mellan tänderna, slet ner spegeln och slängde den i golvet. Kras.

samma natt väcktes han av en otäck dröm om demoner. Han satte sig upp i sängen, de nakna fötterna i golvet och tassade fram till fönstret där den trasiga spegeln låg. Som tur var hade inte hela spruckit och han drog lätt med handen över spegeln, märkte inte att han började blöda. Han sträckte sig mot byrån vid sängen, drog ut översta lådan och tog fram limmet han inte använt på ett bra tag. Glasbitarna låg utspridda över golvet men han hittade dem snabbt, klistrade omsorgsfullt fast dem igen där de hörde hemma utom ett ställe, längst upp i högra hörnet, där det bara var en liten spricka –fånigt liten- så han lät den vara. Spiken satt kvar i väggen ovanför sminkbordet så det var bara att hänga upp spegeln igen. Han gick och lade sig men kunde inte somna om, såg månen lysa in genom gardinen, gick upp igen, drog undan gardinen och satte sig på fönsterkarmen. Han sträckte upp handen, tryckte den lätt mot det kalla fönsterblecket och fick syn på blodet som höll på att torka. Det gjorde honom ingenting.

Fyra år senare står samma pojke i samma rum framför samma spegel. Enda skillnaden är att han ser på världen med andra ögon nu än vad han gjorde vid tretton års ålder. Han går andra året på gymnasiet med inriktning bild och form. Vännerna är få men har vackra själar. De är som han, de är inte som han. De tycker om honom för den han är.

Han gick fram till CD-spelaren och tog fram skivan ”wish” med ”the cure”. Favoritskivan! Första låten fick honom alltid att tänka på ett tåg. Ett tåg på väg mot oändligheten. Flera gånger hade han velat måla det där tåget men varje gång kommit fram till att han inte vågat. Tänk om det skulle bli fel? Nu fanns inga sådana tankar i hans huvud och han satte sig ner vid skrivbordet och började skissa.

Efter ett tag fick han så ont i handen att han inte kunde fortsätta. Han fick syn på hatten som låg slängd på golvet vid klädgarderoben, gick fram och tog upp den, tog på sig den och gick så fram till spegeln.

Osminkad, kände sig naken, stod han framför spegeln –klädd i hatt, rutiga byxor och en svart skjorta. Han tog fram kajalen och målade sig, i samma färg som skjortan, runt ögonen. Sedan målade han ansiktet vitt och läpparna lika svarta som ögonen. Han gick ut i hallen, tog på sig sin svarta långa fuskskinnsjacka och de höga svarta kängorna, tittade in i köket mot sin mor, log en hälsning: ”jag kommer snart.” Han tog trapporna ner, höll upp porten för en kvinna med barnvagn, tittade på klockan och skyndade iväg mot tunnelbanan.

I rulltrappan fick han syn på en figur i hatt och kom på att han glömt ta av sin egen. ”Petter skulle ju ha hatt, det måste se konstigt ut om vi båda har det,” tänkte han men avbröts av ett gällt rop. Han tittade mot

perrongen och fick syn på några fyllekärringar som bråkade om vem som skulle få pantflaskan. Men var fanns Petter?

Han strosade längs perrongen när han kände hur någon omfamnade honom bakifrån. Han vände sig om och fick se ett lika vitt ansikte som han själv hade. Han kramade tillbaka och sa ”jag har saknat dig” med en puss på kinden. Petter tog Eriks hand och tillsammans gick de uppför trappan till Hötorget. Några barn tittade nyfiket på de unga männen, en tant stirrade så hon fick ont i ögonen. Men tvillingsjälarna brydde sig inte om det; tillsammans kunde de göra vad som helst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren youshe med Poeter.se id #18742 innehar upphovsrätten